

Arrest

nr. 39 912 van 8 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 december 2008 samen met zijn echtgenote toe op Belgisch grondgebied en diende op 24 december 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 april 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 24 juni 2009 (RvV 29 058) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 6 januari 2010 werden verzoeker en zijn echtgenote door de Nederlandse autoriteiten op grond van de Dublin-II-Verordening aan België overgedragen en op 21 januari 2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 12 februari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per faxbericht dd. 15 februari 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent naar België gekomen met uw vrouw J.(...) F.(...) (O.V. 6.367.791). Op 24/12/2008 gingen jullie zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroegen jullie een eerste keer asiel aan. Bij jullie eerste asielaanvraag verklaarden jullie altijd in Herat te hebben gewoond. Jullie beweerden Afghanistan te hebben verlaten nadat F.(...) dreigde te worden uitgehuwelijkt aan een schuldeiser van haar vader. Het Commissariaat-generaal nam op 08/04/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij op dat aan jullie verblijf in Herat geen geloof kon worden gehecht. Met haar arrest van 24/06/2009 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een identieke beslissing.

Op 09/01/2009 werden jullie in Venlo (Nederland) door de Koninklijke Marechaussee aangehouden. Op 06/01/2010 werden jullie door de Nederlandse autoriteiten aan België overgedragen en naar het Gesloten Centrum 127 Bis in Steenokkerzeel overgebracht. Op 21/01/2010 hebben jullie daar een tweede asielaanvraag ingediend.

Bij uw tweede asielaanvraag verklaart u dat u in werkelijkheid al op tweejarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten. U zou sedertdien altijd in Teheran hebben gewoond. Omdat de situatie voor Afghanen in Iran erg moeilijk is en omdat u op een dag zelfs werd geslagen en gearresteerd door de politie, besloot u samen met uw vrouw het land te verlaten.

Ter staving van uw nieuwe verklaringen legt u een document voor. Het betreft uw verblijfskaart die moet aantonen dat u als Afghaans vluchteling in Iran verbleef.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen. Vooreerst is gebleken dat u bij uw eerste asielaanvraag gepoogd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. U heeft zich daarbij bediend van documenten (een huwelijksakte en twee taskara's) die, zoals aangegeven in de eerste weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal, inderdaad vals blijken te zijn.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag evenmin geloofwaardig zijn gebleken. U heeft het namelijk niet aannemelijk gemaakt dat u uw leven lang als Afghaans vluchteling in Iran heeft gewoond. U legt dan wel een roze vluchtelingenkaart voor (de zogenaamde Amayesh II kaart) maar uzelf lijkt nauwelijks te weten welk soort document dit is. Zo is het merkwaardig dat het woord 'Amayesh', de term die wordt gebruikt voor dit soort vluchtelingenbewijs, nooit heeft gehoord (CGVS, p.6). Ook uw vrouw kent de betekenis van dit woord niet (CGVS, p.5). U zegt dat u dit document kreeg en dat u niet weet wat de bedoeling ervan is. U zegt dat het misschien voor de telling van de Afghanen is of dat u met deze kaart kan reizen van de ene plaats naar de andere (CGVS, p.3). Hoe oud het document is, kan u niet verduidelijken (CGVS, p.3). Als het Commissariaat-generaal voorts informeert of de geldigheid van de kaart moet worden hernieuwd en om de hoeveel tijd dit moet gebeuren, stelt u dat u dat niet weet en dat dergelijke zaken u niet interesseerden (CGVS, p.4). U merkt op dat uw kaart nergens goed voor is (CGVS, p.4). Dat u over dergelijke algemene zaken die betrekking hebben op het enige nieuwe element dat u voorlegt, m.n. een vluchtelingenkaart, niets weet te vertellen doet ernstige twijfels rijzen bij uw verklaringen dienaangaande.

De aanwezige informatie toont aan dat het overgrote deel van de Afghanen die worden gerepatrieerd, mensen zonder papieren zijn. Bijgevolg mag worden verondersteld dat u wel degelijk de waarde van dit document zou kennen en dat u omtrent dit document, overigens het enige identiteitsdocument dat u in uw bezit heeft, duidelijker verklaringen zou kunnen afleggen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat jullie niet op de hoogte zijn van bepaalde rechten die Afghaanse vluchtelingen hadden en hebben. Zo beweren u (CGVS, p.4) en uw vrouw (CGVS, p.4) dat Afghaanse kinderen sedert 1373 of 1374 (1994 of 1995) niet meer naar school kunnen. Jullie verklaringen hieromtrent zijn in strijd met de informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is. Deze geeft immers aan dat kinderen met Amayesh kaarten wel degelijk naar school kunnen en dat de toegang tot

de scholen pas in recente jaren (veelal wordt 2004 als kantelmoment genoemd) bemoeilijkt werd. Bovendien bent u niet op de hoogte van het feit dat Afghanen deels hun eigen onderwijs hebben georganiseerd in de Iraanse steden. Dat u met uw roze vluchtelingenkaart, ook wel de Amayesh II kaart genoemd, toegang heeft tot het openbare gezondheidssysteem (weliswaar met steeds veranderende beperkingen), ontkent u eveneens (CGVS, p.6). Verder bent u niet op de hoogte van het bestaan van arbeidskaarten. U zegt dat dergelijke documenten niet bestaan (CGVS, p.4) wat opnieuw onjuist is. De informatie geeft aan dat zeer weinig Afghanen een arbeidskaart krijgen maar dat het document wel degelijk bestaat.

Verder is het opvallend dat u niet weet waar behalve Askarabad (Teheran) de twee andere detentiecentra voor illegale Afghanen die dreigen te worden gerepatriëerd, gelegen zijn (Sang-e Safid en Tal-e Seeya, volgens de info ook wel de "black dungeon" genoemd) (CGVS, p.5). Verwacht mag worden dat deze centra bij de Afghanen gevreesd worden en bijgevolg ook gekend zijn. U beweert verder dat Afghanen in Iran al zolang u zich kan herinneren worden gedeporteerd (CGVS, p.5). De informatie geeft aan dat de verplichte terugkeer een vrij recent fenomeen is: in 2002 werd begonnen met vrijwillige repatriëringen, de massale gedwongen terugvoeringen zouden pas in april 2007 een aanvang hebben genomen. U stelt dat u ook als kind voortdurend met die angst leefde en dat u uw Afghaanse identiteit in de wijk geheim hield (CGVS, p.6). Ook dit is niet geloofwaardig. U geeft immers zelf aan dat er in Shahre Ray, waar u tot voor kort zou hebben gewoond, zeer veel Afghanen wonen. U (CGVS, p.5) en uw vrouw (CGVS, p.4) zijn evenmin op de hoogte van het bestaan van vluchtelingenkampen in Iran. Weliswaar herbergen kampen als Torbat-e-Jam en Rafsanjan slechts 5% van de Afghaanse vluchtelingenpopulatie maar het bestaan ervan zou u toch bekend moeten zijn.

Voorts is het merkwaardig dat u organisaties die belangrijk zijn voor de Afghaanse vluchtelingen niet kent. Zo hebben u (CGVS, p.5) en uw vrouw (CGVS, p.4) nog nooit van het Bureau for Aliens and Foreign Immigrants Affairs (Bafia) gehoord. Nochtans is dit de bevoegde instantie voor alle belangen op het vlak van de verblijfsregeling van vreemdelingen. Bovendien reikt Bafia nota bene de persoonsbewijzen voor vreemdelingen uit die jullie aan de Belgische asielinstanties voorleggen.

Evenmin kennen jullie de vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties, ook niet als u met de naam van die organisatie (UNHCR) wordt geconfronteerd. Honderdduizenden Afghanen zijn met de hulp van Bafia en het UNHCR vrijwillig naar hun land van herkomst teruggekeerd. Waar in Teheran de Afghaanse ambassade gevestigd is, lijkt u dan weer wel te weten (CGVS, p.5); uw vrouw heeft echter geen idee waar deze voor Afghanen ongetwijfeld belangrijke instantie is (CGVS, p.6). Verder kent u geen enkele (internationale of lokale) organisatie die zich inzet voor de Afghaanse vluchtelingen (CGVS, p.5). Nochtans blijkt uit de info dat er onder meer diverse ngo's bestaan die Afghanen steunen op vlak van rechtsadvies, onderwijs of in het gezondheidswezen. Verwacht mag worden dat Afghaanse vluchtelingen deze en andere instanties en organisaties wel degelijk kennen.

Nog andere van uw verklaringen maken het ongeloofwaardig dat u tot voor kort als vluchteling in Iran verbleef. Zo kan u niet verduidelijken wat er gebeurt met de vluchtelingenkaart van de Afghaan die Iran verlaat (CGVS, p.5). De informatie zegt hierover dat het verblijfsrecht van die Afghaan onherroepelijk ophoudt te bestaan. Hoe Afghanen hun vrijwillige terugkeer naar Afghanistan aanpakken, kan u niet verduidelijken: u stelt louter dat ze zich moeten aangeven bij de Iraanse autoriteiten (CGVS, p.7). Van een Afghaanse vluchteling uit Iran mag worden verwacht dat hij hieromtrent een gedetailleerder relaas kan brengen.

Evenmin weet u goed welke documenten een Afghaanse vluchteling nodig heeft om naar een andere provincie van Iran te gaan. U zegt hierover dat u hoorde dat men dan een document van de politie nodig heeft (CGVS, p.5). Uw vrouw stelt dan weer dat het gouverneurshuis of "een dienst" daar die toelating aflevert (CGVS, p.5). Dat u zelf Iran of Teheran niet verliet, zoals u argumenteert, biedt geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid wat dergelijke zaken betreft. Er kan immers worden verondersteld dat een Afghaan in Iran hierover wel eens heeft gehoord, desnoods via derden. Verder blijkt uit de info dat er in het verleden diverse registratierondes zijn geweest. Op basis van die registraties werden dan de Amayesh kaarten uitgereikt. Het is zeer merkwaardig dat u zich deze registraties, die eveneens Amayesh worden genoemd, niet kan herinneren (CGVS, p.6), temeer een van deze registratierondes leidde tot de uitreiking van de roze kaarten waarvan u een exemplaar voorlegt.

Zelfs als het Commissariaat-generaal informeert naar typisch Afghaanse gebruiken of feesten, slaagt u er niet in duidelijke verschillen met Iraanse gebruiken aan te tonen. U noemt feesten die ook de Iraniërs vieren en zegt dat het Afghaanse huwelijksfeest verschilt van het Iraanse, om bij nader inzien van mening te zijn dat beiden toch niet wezenlijk verschillen van elkaar. Uw vrouw zegt verder dat zij thuis over een schotelantenne kon beschikken maar zij kent slechts één Afghaanse televisieprogramma bij

naam (CGVS, p.6). Zij argumenteert dat de familie vooral naar de Iraanse televisie keek, wat niet kan overtuigen. Immers, jullie schetsen een beeld van Afghaanse vluchtelingen die verstoken van elk recht in een vluchtelingenwijk wonen: dat men dan zo goeds als niets weet over de situatie van Afghanen in Iran, de Iraanse levensstijl volledig zou overnemen (CGVS, p.5) en bijna uitsluitend Iraanse televisie zou kijken (CGVS, p.6), lijkt bijzonder onlogisch.

U stelt voorts dat u wel naar de Afghaanse televisiezenders keek maar u kan slechts drie Afghaanse programma's opnoemen, waaronder 'het nieuws' dat u geregeld zou hebben bekeken (CGVS, p.8). Ook dit laatste is niet geloofwaardig: de politieke situatie in uw land van herkomst is u namelijk geheel onduidelijk. Zo bent u van mening dat Gulbuddin Hekmatyar de leider van de partij Harakat is, dat de Tadzjiek Rabbani de leider is van Hezb-i Islami en dat (de al lang overleden communist) Najibullah aan het hoofd staat van de partij Junbesh (CGVS, p.8). Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan jullie bewering als zouden jullie tot voor kort als vluchtelingen in Iran hebben gewoond.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfemen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel dat hij sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien u geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid uw beschermingsnood correct te beoordelen.

De vluchtelingenkaart die u voorlegt kan bovenstaande argumentatie niet weerleggen. Dergelijk document kan uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Zowel wat het leven als vluchteling in Iran als deze kaart zelf betreft, zijn uw verklaringen bijzonder vaag, summier en in tegenstrijd met de aanwezige informatie gebleken. Bovendien is bij de eerste asielprocedure al eens vastgesteld dat u en uw vrouw gebruik hebben gemaakt van vervalste documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel. Verzoeker werpt op dat de vaststelling dat hij bij een vorige asielprocedure bepaalde verklaringen zou hebben afgelegd, geen enkel logisch verband heeft met zijn huidige geloofwaardigheid. Volgens verzoeker kan men geen rekening houden met vorige

asielaanvragen en enkel met de elementen van de huidige procedure. Uit elementen van vroegere asielaanvragen afleiden dat de nieuw aangebrachte elementen ongeloofwaardig zouden zijn, is bijgevolg ontoelaatbaar. Verzoeker stelt dat de beslissing zich beperkt tot een standaardmotivering, wat een inbreuk is op verzoekers recht op een individuele behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker vervolgt met een theoretisch betoog over de definitie van vluchteling en de bewijswaardering in asielzaken. Hij merkt op dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoeker zijn recente herkomst uit Afghanistan niet aannemelijk kan maken, terwijl bij het beoordelen van de vluchtelingenstatus niet de recente verblijfplaats, doch de nationaliteit doorslaggevend is, in dit geval Afghanistan. Enkel wanneer de vluchteling geen nationaliteit bezit, wordt in de definitie verwezen naar het land waar hij zijn verblijf had.

Verzoeker stelt dat in de beslissing geen rekening werd gehouden met het nieuwe element, te weten het tijdelijke verblijf van verzoeker in Iran. Volgens verzoeker werd de beslissing louter gesteund op het onvoldoende aannemelijk karakter van het verblijf in Afghanistan. Verzoeker had zijn tijdelijk verblijf in Iran niet eerder meegedeeld uit angst om niet als vluchteling erkend te worden. In de bestreden beslissing twijfelt men aan verzoekers recente verblijf in Afghanistan, maar men twijfelt niet aan zijn Afgaanse nationaliteit en zijn Tadzjiekische origine. Verzoeker benadrukt dat het terugsturen naar Afghanistan een ernstig gevaar voor zijn leven en zijn veiligheid inhoudt. Verzoeker herhaalt als besluit dat de asielaanvraag niet met de nodige zorgvuldigheid werd onderzocht en de beslissing niet naar behoren is gemotiveerd.

2.2. Voor zover verzoeker in het middel de schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing wanneer hij oppert dat louter op basis van de elementen uit de eerste asielaanvraag zou zijn beslist dat de nieuwe elementen ongeloofwaardig zijn. In het kader van zijn tweede asielaanvraag wijzigde verzoeker zijn eerdere relaas dat hij in 2008 uit Herat (Afghanistan) naar België kwam en beweerde hij dat hij zijn leven lang als Afgaanse vluchteling in Iran heeft verbleven. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de *“verklaringen naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag evenmin geloofwaardig bleken.”* Verzoeker kan dus niet voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met de nieuwe elementen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat wordt ingegaan op verzoekers verklaringen en het dus geenszins om een standaardmotivering gaat zodat verzoekers tweede asielaanvraag wel degelijk individueel werd behandeld. Verzoekers betoog mist op dit punt elke grondslag.

2.5. Verzoeker wijzigt de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Hij ondersteunt zijn tweede asielaanvraag door het voorleggen van een aantal documenten, met name zijn Iraanse vreemdelingenkaart, 2 Iraanse vreemdelingenkaarten van zijn echtgenote en een schoolattest van zijn echtgenote (zie stuk 7, Documenten). Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij zijn advocaat nog bijkomende stukken ter vertaling had overhandigd, maar hij legt deze stukken niet voor, zodat zij de beslissing onmogelijk kunnen beïnvloeden.

2.6. De Raad merkt op dat aan de door de asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt dat in casu de stavingsstukken helemaal niet vergezeld gingen van geloofwaardige verklaringen. Verzoeker is immers niet bij machte de vreemdelingenkaarten nader toe te

lichten (stuk 3, gehoorverslag CGVS 05/02/2010, p. 2), weet niet wanneer de documenten werden afgeleverd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 05/02/2010, p. 5) of wanneer ze moeten worden hernieuwd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3). Bovendien tast verzoeker in het duister omtrent de rechten waarmee de vluchtelingenkaart gepaard gaat, zoals het recht op onderwijs (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3), het recht op gezondheidszorg (stuk 3, gehoorverslag CGVS 05/02/2010) en het recht op arbeid via een arbeidskaart (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoeker blijkt evenmin op de hoogte van de registratieprocedure die aan de afgifte van de kaart voorafgaat, noch van de naam van de kaart of de procedure, met name "Ayamesh" (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook andere verklaringen van verzoeker ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn beweerde verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. Zo weet verzoeker op Askarabad na, niet waar de andere detentiecentra voor illegale Afghanen gelegen zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p.4) en had hij nog nooit gehoord van organisaties die nochtans belangrijk zijn voor de Afghaanse vluchtelingen, zoals BAFIA en UNHCR (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 6). Verzoeker kan ook niet verduidelijken hoe een vrijwillige terugkeer van een Afghaans vluchteling wordt bewerkstelligd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 05/02/2010, p. 6) en hij weet niet welke documenten nodig zijn om naar een andere provincie in Iran te gaan (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoeker kan niet duiden wat typisch Afghaanse gebruiken of feesten zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6). Hij verklaarde dat hij naar Afghaanse televisiezenders keek en daar onder andere het nieuws volgde, maar had slechts beperkte noties van de politieke situatie in Afghanistan (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6-7).

2.7. Op grond van de landeninformatie die is opgenomen uit het administratief dossier kan de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde verblijf als Afghaans vluchteling in Iran worden vastgesteld. Uit deze informatie blijkt onder andere dat het BAFIA (Bureau for Aliens and Foreign Immigrants Affairs) sedert 2000 in Iran een aantal opeenvolgende registratie ("Amayesh")-campagnes organiseerde waardoor de Afghaanse vluchtelingen verblijfskaarten ontvingen en toegang kregen tot basisgezondheidszorg en scholing (stuk 8, Landeninformatie, Antwoorddocument, p. 2-3). Hieruit blijkt eveneens dat Afghaanse vluchtelingen via een exit permit vanuit het Voluntary Repatriation Centre naar Afghanistan kunnen terugkeren (stuk 8, Landeninformatie, Special on Afghan refugees, p. 3). De Afghaanse vluchtelingen hebben een tijdelijke laissez-passer nodig om naar een andere provincie te gaan (stuk 8, Landeninformatie, Antwoorddocument, p. 5). De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de Commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoeker aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde de afkomst van verzoeker te controleren (cf. RvS 23 januari 2006, nr. 154.036). Van verzoeker mag worden verwacht dat hij van deze gegevens toch minimaal op de hoogte is wanneer hij, zoals hij beweert, sinds tweejarige leeftijd als Afghaanse vluchteling in Iran heeft verbleven (stuk 3, gehoorverslag CGVS 05/02/2010, p. 2).

2.8. Waar verzoeker oppert dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op het onvoldoende aannemelijk karakter van zijn verblijf in Afghanistan, gaat hij wederom uit van een verkeerde lezing ervan. In de bestreden beslissing wordt immers op grond van wat in punt 2.6. werd gesteld, besloten dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt als Afghaans vluchteling in Iran te hebben verbleven. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen deze pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.9. Voor zover verzoeker stelt dat bij het beoordelen van de vluchtelingenstatus de nationaliteit doorslaggevend is, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn nationaliteit niet op onomstotelijke wijze aantoonst. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat hij niet over een paspoort beschikt. Een toetsing van de achtergrondkennis van verzoeker is voor de asielinstanties vaak de enige manier om de waarachtigheid van de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen te achterhalen. In casu bleken verzoekers verklaringen op dit punt niet afdoende. Op grond van verzoekers vage en summier verklaringen is het onmogelijk een correct inzicht te verkrijgen in de omstandigheden waarin verzoeker gedurende de laatste jaren heeft verbleven, noch in verzoekers werkelijke nationaliteit. Hierdoor is het onmogelijk een beeld te krijgen van het gegrond karakter van verzoekers beweerde vrees voor vervolging en verzoekers nood aan internationale bescherming.

2.10. Ook met betrekking tot de subsidiaire bescherming blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt wat zijn verblijfssituatie was vooraleer hij in België asiel aanvraag. Het is bijgevolg volstrekt onduidelijk in functie van welke gebiedsomschrijving de afweging van het eventuele reële risico op ernstige schade dient te gebeuren.

2.11. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker houdt een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht en werpt tussendoor op dat verzoeker verschillende documenten heeft voorgelegd die niet in acht werden genomen.

2.13. De Raad stelt vast dat verzoeker niet uiteenzet met welke documenten door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Met de stukken die verzoeker had voorgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag, met name de vluchtelingenkaarten en het scholingsattest, werd wel degelijk rekening gehouden, maar verzoekers verklaringen met betrekking tot deze documenten waren, zoals reeds uitvoerig bij de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet, volstrekt ongeloofwaardig. Dat op dit punt onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, kan geenszins worden bijgetreden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF

F. TAMBORIJN